

at tage Hensyn til alle de Momenter, som derved maa tages i Betragtning. Dette udelukker selvfølgelig ikke, at Loven fremhæver de Momenter, hvorpaa der fornemmelig i denne Henseende skal lægges Vægt, eller at der angives en Grænse for Bjergerlønns Størrelse, som ikke bør overskrides undtagen under særegne Omstændigheder. Det første er stiftet i § 225, det sidste i § 226, der vel bestemmer, at Bjergerlønnen i Almindelighed ikke maa sættes højere end til en Tredjedel af det Bjergerdes Netto-værdi, det vil sige dets Værdi efter Fradrag af derpaa hvilende Afgifter samt af Omkostningerne ved dets Bevaring og Realisation, men dertil søger den i og for sig naturlige Undtagelse, at Bjergerlønnen dog kan sættes højere, ja vel endog saa højt, at den opsluger hele Værdien af det Bjergerde, naar det maa anses nødvendigt for at den kan staa i et passende Forhold til de Farer, Opførelser og Anstrængelser, som Bjergeringen har medført. Dette maa saa meget mere findes billigt og rimeligt, som det fremgaar af §§ 225, se dets Nr. 2 og 4, og 226, sidste Stykke, at Bjergerne ikke kunne forlange særskilt Betaling for Brugen af eller for Bestadigelsen af deres Redskaber eller andet dem tilhørende Gods under Bjergeringen, saa lidt som for positive Udgifter i den Anledning eller for deres Arbejde med Benyttelsen af Fartøjer eller Redskaber til eller Udgifter ved at bringe det Bjergerde i Sikkerhed. For alt dette saa de ikkun Bederlag igennem Bjergerlønnen, som altsaa for en større eller mindre Del, navnlig naar det Bjergerdes Nettoværdi er ringe, vil kunne medgaa til at dække Bjergerens Tab og Udgifter.

De ovenomtalte Bestemmelser forudsætte, som bemærket, at Parterne ikke enes om Bjergerlønns Størrelse. Indgaaes der Overenskomst derom, bliver den afgørende, naar den slutes efter at Bjergeringen er tilendebragt; slutes den forinden dette er stiftet, gælder vel som Regel det samme, men heri gøres dog ved Lovforslagets § 227 en ikke uvæsentlig, nedsættende nærmere omtalt, Modifikation. Er det Skipperen, som uden særlig Bemyndigelse eller Godkendelse fra Koberiets Side indgaaer Overenskomst om Bjergering, følger det af den almindelige Regel i § 7, at Bjergerne kun kunne holde sig til Skib og Fragt, men ikke til Koberne personlig. Iøvrigt forstaar det sig af sig selv, at der ikke er noget til Hinder for, at Bjergerlønnen ved Overenskomst kan bestemmes til en vis Del af det Bjergerde i Stedet for til en bestemt Sum, som ellers er Reglen efter § 226. Ligeledes kan der vedtages Bjerger-

lønn eller Betaling ogsaa for et mislykket Forsøg paa at bjerge, hvorefter der ikke kan være Tale, naar Kravet paa Bjergerlønn skal støttes paa Loven, der kun kender Ret til Bjergerlønn af hvad der bjergeres. Imidlertid maa en forud indgaaet Overenskomst om en vis Bjergerlønn for Forsøg være undergivet den samme eventuelle Prøvelse af Retten, som i § 227 i Almindelighed foreskrives med Hensyn til Bjergeringskontrakter, der ere afsluttede „medens Nød stod paa“.

Hvad angaar denne ved § 227 hjemlede Prøvelse af Bjergeringskontraktens Tilbørlighed, maa det erindres, at ifølge Fdg. af 28. Decbr. 1836 § 9 er en saadan Kontrakt, der er indgaaet af Skipperen eller den, der træder i hans Sted, ikke forbindende for ham, medmindre den er oprettet eller vedgaaet i Overværelse af Amtmanden, hvem det er paalagt paa forskellig Maade at vejlede Skipperen, saa at der bliver Garanti for, at denne handler med fuldt Overlæg og at der ikke er nogen aabenbar Ubillighed i den vedtagne Betaling. Ogsaa i fremmede Sølove, saasom den norske, svenske og tydske, findes Bestemmelser, der udgaa fra den Betragtning, at der er Opfordring til at beskytte de Nødlidende imod det stærke Tryk, de kunne være undergivne, og som i Virkeligheden kan betage de af dem indgaaede Kontrakter den Frivillighedens Karakter, som betinger en Kontraktens Gyldighed. Forsaavidt slutter Lovforslaget sig til Tanken i den nævnte Bestemmelse i Fdg. af 1836; men ligesom det formentlig ikke er heldigt at betinge Kontraktens Gyldighed af, at den er oprettet for Amtmanden, for hvem det jo ingenlunde altid er muligt straks at forelægge Sagen, og ligesom det overhovedet synes rigtigst og naturligt at lade den sagkyndige Søret prøve og afgøre, om der er Tøje til at fastsætte en imellem de paagældende Parter indgaaet Overenskomst, saaledes turde der vel være Anledning til noget nærmere at begrænse Afdgangen til at saa en saadan Overenskomst omstødt. Forudsætningen herfor maa for det første være, at Kontrakten er afsluttet paa en Tid, da den ene Part var stædt i Nød, og derfor var undergivet et stærkt Tryk. Det ældre danske Udkast fra 1832 fordrer i denne Henseende, at Overenskomsten skulde være indgaaet „forinden eller under Bjergeringen“; den norske Søfartslovs § 91 taler om Overenskomster, der ere affattede „før, under eller inden 24 Timer efter Bjergeringen“. Ingen af disse Betegnelser synes imidlertid at ramme det, som det kommer an paa. Det kan næppe bestrides, at en Bjergering kan finde Sted under saadanne Omstændigheder og navnlig